

Бојан Васић

НАПЕТЕ ТИШИНЕ ТЕЛА

* * *

девојка седа
на сунчев зрак у парку

допусти коју сузу
узрујалом лицу
којем поправља шминку
у огледалу
док притом остаје
сасвим мирна

за то време
около пролазе студенти
majke
и јавни радови
из којих је неко посматра
дркајући скривен у паузи за ручак
коју је пре тога ископао

ДУГА СВЕТЛА (ПОСЛЕДЊИ АУТОБУС)

на околна седишта
полако се сместе људи

напете тишине тела

док ћутим
светло семафора
и на мене спусти
своју црвену косу

замислим уску улицу
неког приморског града
гледајући
парче пута испред себе
осветљено фаровима
и ноћ
као једино што постоји

ЗИД БИОСКОПА У ПОДНЕ

спустили смо се
на бетон
и у мршавој сенци
пили пластичне дволитарке пива

причали
о својим бившим девојкама
навлачењу кондома
и порно филмовима

устали бисмо после
и несигурно се
премештали
жуто изгорелом улицом
ка другој

ПАРКИНГ

предграђе гори
смрзлим димом
снега

таксиста за воланом
чека
на пустом
паркингу

свод се спушта
челично ниско
и магла
о њега гаси
пикавце светла

ЧЕКАОНИЦА

ред код венеролога је
онај дан после

било који
дан после
од листања
новинских чаршава
празним погледом

испред мене
три типа
жути зидови
и плаво бетонско небо
са железничких станица

звецајући кломпама
сестра
отвори прозор
уз прасак

сломљена чаша сунца

скотрља се
његовом ивицом